

AFSCHEID HENK EN ELS, Oase 2023

Mee, op verzoek van Bart Kramer, bestuurslid van St. Oase, om naast het afscheid van Henk en Els tegelijk ook een terugblik op de geschiedenis van het kampwerk en de Oase te werpen.

De Jongenskampen zijn opgestart door broeder en zuster Wilts in 1931. De Meisjeskampen al in 1930 door joffer Lieneke van Leeuwen. In het begin van de 50-er jaren van de vorige eeuw schoof ik als kappie aan bij de leiding van de Jongenskampen en even later Ina eveneens als kokkie. De kampvergaderingen werden gehouden in Apeldoorn bij de familie Wilts aan huis. Broeder Wilts had, heel begrijpelijk, graag leerkrachten uit het onderwijs als kappies. Hij was een 'Werker voor de Heer' en kwam daardoor in veel Vergaderingen in Nederland waar hij zo zijn gewenst personeel ontdekte.

In 1965 vroegen broeder en zuster Wilts aan Ina en mij om het kampwerk van hen over te nemen. We hebben daar toen ja op gezegd maar hadden meteen wel een zorgpuntje en dat was het volgende: We waren met de kampen van Hummelo naar Beekbergen verhuisd en van Beekbergen naar Doetinchem. Zou ons verblijf hier op dit mooie plekje van de familie Termaat naast de Slangenburgse bossen in Doetinchem ook van tijdelijke aard zijn? We moesten er niet aan denken dat we opnieuw zouden moeten verhuizen. Broeder en zuster Wilts bleken gelukkig dezelfde gedachte te zijn toegedaan. Samen hebben we er over nagedacht en er vast ook veel voor gebeden of we op dit nieuw ontdekte plekje zouden mogen blijven.

De familie Termaat was ons goed gezind en had waardering voor het kampwerk. Ze werden een dagje ouder maar zolang zij er woonden mochten we er vanuit gaan daar te kunnen blijven. De vraag bleef wel wat hun pleegzoon Willem, toen nog een tiener, ging doen als hij 18 zou worden. Zou hij de boerderij overnemen, of niet? Toen het zover was koos Willem ervoor om buschauffeur te worden en dat werd hij en bleef hij als ik het goed heb tot aan zijn pensioen. Dit opende de mogelijkheid om misschien de boerderij met de bijbehorende ruim 5 ha grond te kopen.

In 1972 is de Stichting voor Jeugd en Recreatie 'Oase' opgericht om bovenstaande te kunnen verwezenlijken. Prijs F 75.000. Een heel schappelijke prijs voor die tijd. Zoals al gezegd waardeerde de familie Termaat het werk dat we daar bij hen voor de Heer mochten doen en lieten dat blijken ook. Waarschijnlijk omdat ik penningmeester van de St. Oase was staat het volgende me nog helder voor de geest en wil dat toch even verklappen.

Er waren in die tijd nog zo rond de 70 Vergaderingen in Nederland die we gevraagd hadden om ons financieel te steunen bij deze aankoop. Binnen korte tijd was er al meer dan de helft van het bedrag binnen. Dat was meteen een hele bemoediging en gaf reden tot dank.

En nu ik het over de Vergaderingen heb wil ik niet vergeten ook de gebeden te noemen die door de jaren heen, in de bidstonden van die Vergaderingen en in de huiskamers van de broeders en zusters, voor het kampwerk in het algemeen, zijn opgestegen naar onze God. Wat heeft ook dat ongetwijfeld veel bijgedragen aan de zegen die onze Heer op het kampwerk heeft gegeven.

Vanaf 1972 tot 1987 woonden broeder en zuster Evert en Geesje Blaak op de Oase en hadden als opdracht om op de gebouwen en het terrein te passen wat ze voortreffelijk hebben gedaan. Als er in die tijd schoolkampen en zondagsscholen op het terrein kampeerden kwamen Ina en ik naar de Oase om daar de gang van zaken in het oog te houden en waar wenselijk dat mooie werk te steunen. Dit laatste heeft misschien enige verduidelijking nodig.

De gemeente Doetinchem had ons namelijk voorwaarden gesteld om op de Oase kampen te kunnen houden en die waren niet mals. Als jullie je netjes gedragen en de boswachter en de burens hebben geen klachten dan mogen jullie hopen het volgende jaar weer een vergunning te krijgen om op de Oase te kunnen kamperen werd ons gezegd. Jullie zullen begrijpen dat we daarom heel voorzichtig moesten omgaan met die kostbare vergunning! Bovendien kregen we van de gemeente Doetinchem te horen dat er op het gekochte terrein niets gebouwd mocht worden. Het terrein had een agrarische bestemming. Dat was een grote tegenvaller! Was de koop dan toch niet juist geweest? Wat een vondst is het toen geweest om van een hooischelf een 'paddenstoel' te maken met alle mogelijkheden van dien. Ik word er altijd nog warm van als ik op een foto zo'n 'paddenstoel' van de Oase zie.

Op een gegeven moment kwam er iemand van de gemeente om te kijken of we ons ook aan de regels hielden. Ik begeleidde hem op ons terrein. Toen hij de 'paddenstoel' zag zei hij: Het mag eigenlijk niet maar jullie maken er wel iets moois van. Het werd oogluikend toegestaan. Het werden er door de tijd heen 7. En wat is daar veel gebruik van gemaakt, vooral door de Meisjeskampen. Wat een zegen van onze Heer!

En wat mocht daar later allemaal nog bij komen! Niet te geloven zou je kunnen zeggen. De goedheid en genade van de Heer waren ons deel!! Ik citeer hierbij het begin van een lievelingslied van Henk, en Els. Wat zijn zij veel bij de nieuwbouw op de Oase betrokken geweest en hebben aan de totstandkoming daarvan bijgedragen! Maar nogmaals: door de goedheid en de genade van onze Heer!

Wat de werkweken betreft het volgende:

De werkweken zijn ontstaan in het begin van de zeventiger jaren uit de vorige eeuw, nadat het Oaseterrein was gekocht. De medewerkers aan de werkweken kwamen in het begin uit Friesland en langzaam maar steeds meer uit de (wijde) omgeving van het Oaseterrein. Het is weer heel bijzonder dat de bekwame vaklui die we nodig hadden en vaak de leiding namen bij de werkzaamheden in de directe omgeving van de Oase woonden. Ze brachten ook nog eens hun eigen gereedschap mee. Als de kinderen van Henk en Els vakantie hadden werkten ze vaak ook dapper mee in die werkweken.

Toen de familie Blaak in 1987 vrij plotseling een huis in Musselkanaal kreeg aangeboden, en daar gebruik van hebben gemaakt, moesten er vanzelfsprekend zo spoedig mogelijk vervangers op de boerderij komen wonen.

Ik weet nog dat ik op een vergadering van P'ers op zaterdag 21 november 1987 meteen aan het begin gevraagd heb om tijdens onze vergadering deze 'nood' aan de Heer voor te leggen.

Vanuit het Stichtingsbestuur was wel eens gevraagd of Ina en ik daar niet zouden moeten gaan wonen, maar dat hebben we nooit als een opdracht van de Heer voor ons gezien. In de pauze van diezelfde P'ers-vergadering kwam Henk naar me toe met de vraag of die plek voor hun gezin met 2 kinderen ook geschikt zou zijn.

Later zou blijken dat er nog meer gegadigden waren voor dat plekje op de Oase maar Henk en Els kregen de voorkeur en wel om de volgende redenen: Ze kenden het doel van het kampwerk, hadden er aan meegewerkt om dat doel te bereiken, en waren inmiddels goed bekend met het terrein en de omgeving. Maar daarbij ook nog, en nu letterlijk uit de notulen van de bestuursvergadering van de St. Oase op zaterdag 28 november 1987 overgenomen: Veel goede ideeën die de laatste jaren gerealiseerd zijn waren van Henk afkomstig. Tevens beschikt hij over goede contactuele eigenschappen.

We kijken nog even terug. Henk en Els woonden in Sleeuwijk. Henk had een belangrijke kantoorbaan bij een scheepswerf in de metaalsector. Het is opnieuw een wondere voorziening van onze Heer geweest dat Henk toen binnen 8 dagen een gelijkwaardige baan in Doetinchem/Zelhem heeft gekregen. Hoe dat ging?

Toen Henk thuis kwam van de Pler-vergadering besprak hij de vacature op de Oase met Els. Het resultaat daarvan was dat er de volgende dag meteen een sollicitatie naar de St. Oase ging i.v.m. de openstaande vacature voor een beheerdersechtbaar.

Een dag erna kwam Henk, geheel onverwachts, in contact met een Japans bedrijf in Doetinchem/Zelhem. Weer een dag later kreeg hij al een uitnodiging voor een gesprek en op de woensdagavond van diezelfde week mocht hij daar al op sollicitatiebezoek komen. Je kunt wel zeggen dat ze, ook daar, gewoon op hem zaten te wachten. Door deze baan konden Henk en Els zelfstandig in hun levensonderhoud voorzien. Henk is bij zijn werkgever gebleven totdat de Heer hem riep om vanaf 1 september 2016 als 'fulltime werker voor de Heer' op de Oase en daarbuiten werkzaam te zijn.

We gaan weer even terug in de tijd. In 1966 kwam Henk voor 't eerst, als kampeerder, in de kampen. In 1978 vroeg ik Henk om Kappie te worden. Els werd Kokkie in 1979. Drie jaar later, in 1984, werd Henk Pler. Door een intensieve samenwerking in de kampen groeide er een bijzondere en hechte band tussen Henk en Els en Ina en mij. Zo zelfs dat ik op 22 juni 1984 mocht voorgaan in hun trouwdienst.

Eén van hun dochters, Christie, ja ja, is zelfs naar Ina genoemd. Toen Christie een aantal maanden geleden met Bas trouwde heeft Ina in de trouwdienst nog uitvoerig verteld hoe ze diep onder de indruk was van dit gebeuren. Het is velen van jullie bekend dat we zelf geen kinderen hebben en dan maakt zo iets grote indruk.

Toen Henk en Els naar de Oase kwamen kregen ze ook de taak om de groepen die kwamen kamperen te begeleiden. Dat betekende voor Ina en mij een grote zorg minder! Vanaf het voorjaar in 1988 kwamen ook de aanmeldingen van zowel de Jongens- als de Meisjeskampen bij Henk en Els te liggen. Gedurende 5 jaar hebben zij toen ook de administratie van de Oasekampen op zich genomen en daarbij nog zoveel meer.

Zoals al aangegeven zijn in 1930 de Meisjeskampen gestart. De verantwoordelijkheid voor de meisjeskampen lag, zoals al werd aangegeven, bij joffer Lieneke van Leeuwen. We weten ook allemaal

dat joffer Jozefien, dochter van broeder en zuster Wilts, die verantwoordelijkheid van haar heeft overgenomen. Dat was in 1976. De Meisjeskampen zijn ook in dat jaar vanuit Laag-Soeren bij ons op de Oase gekomen. Daarvoor was een ruil nodig. De Schoolkampen, de latere Vast en Zeker kampen, werden namelijk al jaren op de Oase gehouden. Met volledige instemming van beide partijen verhuisden de Schoolkampen naar Laag-Soeren en kwamen de Meisjeskampen naar de Oase.

Wat Henk en Els, door de genade en de kracht van onze Heer, voor de Oase en het kampwerk hebben betekend is werkelijk heel, heel veel geweest. We weten dat Henk dit werk verreweg de langste tijd deed naast zijn gewone baan. We denken daarbij vaak allereerst aan Henk, en dat mag ook, maar willen Els niet vergeten die de belangen van de Oase behartigde tijdens de 40 uur per week dat Henk, bijna 28 jaar lang, op zijn werk in Doetinchem was. En het was ook Els die de vele was- en schoonmaakwerkzaamheden voor lange tijd in haar eentje, naast haar gezin met 5 kinderen, voor haar rekening nam. Ter bevestiging van onze waardering voor Els in dit verband nog het volgende: Niet zo lang geleden sprak ik met iemand die goed bekend is met alles wat er door de jaren heen op de Oase is gebeurd. En wat zei hij, met nadruk, toen we het over Henk hadden: ... en vergeet Els niet! Els, de Gastvrouw op de Oase, zo lief, om nooit te vergeten!

Als ik nu graag nog iets over Henk wil zeggen en wat hij mocht betekenen voor de Oase en het werk dat daarop mocht gebeuren dan moet ik een keuze maken en die wordt:... Het zwembad!

Wat maakt 'onze' Oase tot een Oase? We denken een beetje aan Elim. Bomen waren er al, maar water om in te kunnen zwemmen ontbrak nog. Maar... nu niet meer!

Na de verhuizing van Henk en Els naar de Oase kwamen plannen en ideeën in een stroomversnelling. Eén van de eerste signalen die hen bereikten was dat de Meisjeskampen heel graag een zwembad op het eigen terrein wensten. Het bestuur begreep dit en gaf toestemming voor het uitvoeren van de plannen.

Uit Silvolde kon een houten demontabel bad worden opgehaald en op de Oase naast het springkussen en 'onze' caravan worden opgezet en gebruikt als zwembad. Na twee zomerseizoenen bleek de constructie ervan te licht en begon deze te scheuren en dus was het tijd om naar iets anders om te zien. Wel was inmiddels gebleken dat een zwembad zowel voor de Meisjes- als voor de Jongenskampen een groot succes was. In IJzerlo bleek een afgekeurde mestsilo in delen te liggen, die werden opgehaald, ingegraven, opgebouwd, en als zwembad ingericht. Meer dan 18 jaar (!) konden jong en oud genieten van dit zwembad. Zowel de kampen als de groepen.

Maar dan... een uitgesproken wens was: Wat zou het een enorme aanwinst zijn als de Oase ooit eens een professioneel zwembad zou krijgen. En... die kwam er! En nog wel met een Romeinse trap en een compleet roldak. Vanaf 2008 tot heden is dit zwembad, dat in samenwerking met de ambtenaren van de Provincie Gelderland is gebouwd, een groot succes. Door de plannen en inzet van Henk en de vele vrijwilligers werd het zwembad perfect onderhouden. Dit maakt het zwemmen op de Oase tot een echte 'Oase-belevenis'. Omdat 'onze' caravan naast het zwembad stond hebben we denk ik als weinig anderen gezien wat jij Henk presteerde om jong en oud op de Oase te kunnen laten zwemmen. Wij, en dat samen met velen, hebben daar, evenals voor jullie administratieve en informatieve inspanningen, diep, diep respect voor!

Toen we in 1972 als bestuursleden voor de naam 'Oase' hebben gekozen was daarmee natuurlijk niet een zwembad bedoeld. Wel een plaats waar we ons samen met de jeugd zouden kunnen ontspannen en tot rust komen. En dat niet alleen, maar waar gewenst en nodig, er ook rust voor het geweten wordt gevonden door zich te bekeren tot God en te gaan geloven in de Heer Jezus. Mt. 11:28.

We durven nog wel verder te gaan en denken daarbij vooral aan wat oudere jeugd en volwassenen die gelovig zijn maar het moeilijk hebben en rust moeten vinden door samen met onze Heer Jezus onder één juk te gaan. Mt 11:29. In hoeverre dat gebeurd is en nog gebeuren kan moeten we afwachten.

Onze Heer zegt: Zie Ik kom spoedig en mijn loon is bij Mij...

Henk en Els, onze Heer zegene jullie voor wat jullie voor Hem deden!

Graag wil ik afsluiten met de aandacht te vestigen op de samenwerking van broeders en zusters in het werk voor onze Heer. Ina en ik hebben het voorrecht gehad om heel veel in teamverband te werken voor de Heer. Dat geldt voor het kampwerk en de werkweken op de Oase als ook in andere verbanden in Friesland.

Als je het eens bent over het doel dat je, met hulp van de Heer, graag wilt bereiken en over de wijze waarop dat moet worden verwezenlijkt, dan verbindt je dat vaak op een bijzondere wijze en maakt je dankbaar en blij.

Er is een lied dat we in dit verband vaak zingen.

Heer wat een voorrecht
om in liefde te gaan,
schouder aan schouder
in Uw wijngaard te staan,
samen te dienen,
te zien wie U bent,
want Uw Woord
maakt Uw wegen bekend.

Mag ik jullie nog een Bijbelse slagzin meegeven?

Als je de vrede en de liefde en de blijdschap van onze Heer in je hart hebt, ben je klaar om Hem te dienen door Zijn genade en Zijn kracht!

Onze Heer zegene jullie die bovenstaande gelezen hebben.

Bé en Ina Ottens